

Π. — Είς τόν Ισάιο μὲ σὲ τὸν ἔρση
καὶ τοὺς ἄλλους Ρωμηοὺς νὰ καθίσω,
καὶ σπαθὶ κορτερὸ νὰ τραχίσω
νὰ τρομάξουν στρατοὶ τοῦ Καλίσρη.

Νὰ τὰ λέω μὲ κάθε μας κλέφτη,
νὰ κουνῶ τὰ γεμάτα κλαδιά,
καὶ βελτίωσις μὲς ὅτρη ποδιά,
ὡσάν ὄριμο σύκο νὰ πέφτη.

Τοὺς γλυκοὺς του χυμοὺς νὰ μασσῶ,
μὲς ὅτρη μέση νὰ κόβω τὸ σύκο
καὶ νὰ λέω ὅτὸν γείτονα ἀσέκω
γιὰ νὰ χάψης καὶ σὺ τὸ μισό.

Μὰ κι' αὐτὸς ὅτὸν πλησίον νὰ κλίνῃ
καὶ μισὸ τοῦ μισοῦ νὰ τοῦ δίνῃ,
κλεφτουριάς νὰ τονίζουν τραγοῦδια
καὶ τὰ σύκα νὰ τρῶν μὲ τὰ φλούδια.

Νὰ δεσπόζῃ κι' ἡ τάξις κι' ὁ νόμος,
κι' ὁ Ζαήμες, μουγγρὸς δειροκόμος,
λυγιστὸς καὶ αἰσιότος νὰ προσβῆλῃ
προγραμμάτων χαβάδες νὰ ψάλλῃ.

Ζήτη ζήτη τὸ στόμα νὰ σκουήῃ
τοῦ λαοῦ τοῦ μπεκρή, τοῦ μουφλοῦζῃ,

καὶ τρελλοὶ φωνακλάδες νὰ λένε
ἐκὸφ τὸ δέντρο, μουγγὲ προκομμένε.

Ὁριμάει παντοῦ προκοπὴ
καὶ χορταίνει μικροὺς καὶ μεγάλους,
καὶ καθίνας ψηφίει στουπὶ
δειροκόμους ἀλάλους καὶ ἀλόους.

Φασουλή, πᾶρ ἑλιπίδα καὶ θάρρος,
νὰ δουλεῖν ρεμουλά συχή,
νὰ μὴν εἶσαι φτηνὸς μπακαλιάρος
καὶ νὰ τρῶς μπακαλιάρο γιανί.

Κομπιά τὸ Ρωμαϊκὸ νᾶχῃ
καὶ θὰ φῶν κι' ἡ ἑδικαίς μας κοιλαίς,
ὅμως γύρισε τώρα τὴν ράχῃ
γιὰ νὰ φῆς τῆς χρονιάς σου ζυλαίς.

**Ἄγιοι στίχοι,
ὁ, τι τύχη.**

Ζαήμες σὺν διαλυθῆ τὸ ὄβλιο Παραμῆντο
θὰ βγάλλῃ καὶ γιὰ τὸν λαὸ μεγάλο ντοκουμέντο.

Ὁ Σιγγιλός ἔξισπαιε μὲ τὴ γραφτὴ κουβέντα
καὶ δὸς του μεταρρῆμισις σὲ δύο ντοκουμέντα.

Τὸ πῶτο σὺν ἀπάντοις ἔστου Βασιλῆα τὸ γράμμα,
τὸ δεύτερο γι: τὸν λαὸ, τὼν ἐλεγῶν ρεῦλαμα.

Ἀναβροχιά, χωρὶς νερὸ καὶ βροσεῖς καὶ πηγάδι,
κι' ὁ κύρ Ζαήμες, ἔστη στερὰ φαρὰς μὲ παραγάδι.

Τῶν παρθύρων καὶ θυρῶν ἐρημικῶς κλεισμένον
Ἵπουργικὰ Συμβούλια στομάτων κλειδομένον.

Δὲν φθάνει ποῦ σκοτίζονται μὲ τόσας ὑποθέσεις
ἔχουσι καὶ τῆς βίβιταις τοῦ Πρίγκηπος τῆς Ἔσσης.

Ἄν τώρα καὶ γιὰ τὴ Βουλὴ ῥωθήσεται τί τρέχει,
ἔλο καὶ διαλύεται καὶ τελειωμὸ δὲν ἔχει.

Σὺν μαγαζὶ τοῦ Μαϊφάρ κατήγγισε κι' ἐκείνη,
ποῦ δὲν ἔμπορουσε γιὰ καιρὸ διάλυσις νὰ γίνη.

Μὰ πότε τὴν διάλυσιν ντελάγη, θὰ φωνάζη,
κι' αἰτίαις μία, δύο, τρεῖς τὰ κῶλα καὶ τινάζη;

Συνδυασμοὺς προμηλετὰ κάθε τρανὸς καὶ μύθη,
ὁμίον ἀποχωρισμὸς, τῶν ἀνεμίον μίξις.

Εἶδος κλασμάτων συμμιγῶν, χαλβὰς μὲ πορτοκάλι,
ραβέντι μὲ σιναμικὴ καὶ βρομιόχον κάλι.

Ἀρητικῶν καὶ θετικῶν ἠλεκτρισμῶν ἐνώσεις
καὶ διαρροῖας γλωσσικῆς θαρρόντοπι κενώσεις.

Ζυγὰ ζυγὰ πηγαίνουσι Τρικοπιτικῶν καστῶρια,
μὰ τοῦ Δραγοῦμη τὸ ἦηλό μονάχο πάσι χώρια.

Ἐλα, Δραγοῦμη, καὶ θυμοὺς μὲ μᾶς βαστῆς ἀκόμα,
μαζὶ μᾶς νὰ συνδυασθῆς καὶ καταλάθης κόμμα.

Ἔνας Δραγοῦμη, ποῦρεπε νὰ γίνη καπετάνος,
δὲν εἰμπορεῖ νὰ φαίνεται τοῦ Κόντη δραγουμάνος.

Γιὰ πείσμα σὺν ἐκάνετε τὸν Κόντη καπετάνο
κι' ἐγὼ μ' ἐμένα μοναχὰ συνδυασμὸ θὰ κάνω.

Συνδυασμοὶ ἔστα πέρατα τῆς νικητρίαις γῆς,
συναλλαγὰι συναλλαγῶν κατὰ συναλλαγῆς.

Ἐρέτος περισσότεροι θὰ ἔγυονε Βουλφόροι,
χαρὰ ἔστους ποῦ θὰ βάλουσι γιὰ τὸ Ταμεῖο πλώρη.

Σήκωσε, ψεροκώστενα, τὸ χεῖρ τὸ δεξιὸ σου
καὶ κτύπησέ το ἔσὸ ἔερβι, καὶ μὲ τὰ δύο ἔζουσι.

Ἐκείνοι ποῦ μᾶς ἔθρεψαν μὲ τούρανου τὸ μάνα
θὰ πάρουν τὸ Ρωμαῖκο ἔστης ἐκλογαῖς παγάννα.

Κι' ὁ τῶν πολέμων Θεωδῶρς
θὰ πάρη κάμπους καὶ βουὰ.
γιὰ νὰ ἐνάλλη μὲ ζουρνὰ
παμπούλης πολεμοχαρῆς.

Καὶ τῶρ ἀνάπτοντα κυττὰ γλυκῶν ἀνεψιῶν
καθὼς τὰ σπέρτα τὰ γυστὰ τῶν Ἐργοληψιῶν.

Ποτίζω τριανταφυλλιαῖς, τοὺς κλώνους τὸν κλαδέου,
τοῦ Τριανταφυλλάκου μας τῆς προσταγαῖς ζηλιεῦ.

Ἐσκοῦφωτὴ ἔσὸ Θέατρο κι' ἡ ντάμα κι' ἡ κοπέλα,
Ἵπουργικὴ διαταγὴ καὶ κάτω τὰ καπέλα.

Ἄξιος Ἵπουργεῖοντες τοῦ Τριανταφυλλάκου
πάνε τὰ τριαντάφυλλα τῶν θηλυκῶν τοῦ κάκου.

Ποιὸς εἶδε θηλυκὸ παπᾶ καὶ γκαστρωμένο διάκο
κι' ἀγκάθι γιὰ τὰ θηλυκὰ τὸν Τριανταφυλλάκο;

Κι' ἡ Φασουλή κι' ἡ Περικλὴ μὲ φῖσι καὶ φακίλι
πηγαίνουσι εἰς τὸ Θέατρο καὶ τῆς λοριάρουν ἔλοι.

Ἵππάτους κι' αὐταῖς ἡ δὲ ἔσὸς νόμου τῆς πατρίδος,
κυττάει τῆς ἔσὸς ζωγραφιᾶ τῆς τρίτης μας σαλλίδος.

Ἐστὸν διαπερητὴ συναγῆ τῆς «Ἡμίρας» τῆς Τεργίστης
ἐκφραεῖ μετὰ τῶν ἄλλων κι' ὁ «Ρωμῆος» εἰς εὐ παρίστης.

Τιμὴ καὶ δόξα περισσὴ γιὰ τῆφάρτα τὰ γράμματα
νὰ στεφανώσουσι τὰ φάρτα τοῦ μίστου τὸν γερμάμα,
νὰ ρήνη ἔαχου τῶν πικρῶ
τοῦ Ρουσσοπούλου τὸν νεκρῶ,
καὶ νὰ φληθούσι μὲ σαφῆ
κι' ἀσπρημαλλόσα κορυφή.

Ἄβριον γιὰ τὸν Πρίγκηπα παρίσταται μεγάλῃ
τοῦ περιφθῆου Λεκατσῶ, ποῦ νῆος θὰ προβάλλῃ
ὡς Σάβλων μοναδικῶς
καὶ καπετάνιος Κρητικῶς,
ποίημα τοῦ Στρατήγη
μ' ἐνθουσιώδη σφρήγη,

κι' ἔμνος τῆς Κρήτης θὰ φαλῆ γοργοῦ ρυθμοῦ κι' ἴδιου,
ποῦ κατ' αὐτὰς κυκλοφορεῖ δαπάναις Βελουδοῦ,
καὶ μ' ἐμπνευσὶν τὸν ἔγραψε τὸ λυρικό καλέμι
τοῦ ποιητοῦ Πολέμη,
κι' εὐμοσεῖς τὸν ἔτόνισε μὲ φαντασίας πῆσεις
μαίετρος πρώτης τάξεως, Λαυράγγας ὁ Διονύσιος.

Λαμπρὸν Ἡμερολόγιον τοῦ Ἐσκόου ἔβγηκε πάλι,
ποῦ ἔσὸ ἱβιβλιοθήκη του καθίνας θὰ τὸ βάλῃ,
ἀπ' ἔλα τὸ καλλίτερο, ποῦ ἔγχαμε κι' ἔρητο,
εἰκόνη, ποίησις, πικρὰ, κοντολογίῃς μπουκίτο,
εἰδὸ συσθηταὶ θεμαῖς κι' ἀπὸ τὸν Περικλίτο.

Ἰδοῦ κι' Ἐπιθεωρησις τὰ μάλ' ἀθλητικὴ
καὶ ποδηλατικὴ,

ὅπου τὸν μῆνα δὲ φορεῖς τὴν βγάξει τακτικῶς
ὁ Σύλλογος τῶν Ἀθηνῶν ὁ Ποδηλατικῶς,
κι' ἀγῶνας ποδηλατικῶς τὴν ἀβριον τελεῖ
κι' ἔλον τὸ φιλαθλον κοινὸν εἰς τούτους προσκαλεῖ.

Ἵπόμνημα ἱδρύσεως Τραπεζῆς εἰδικῆς,
ἔγουν Σταφιδικῆς,
τοῦ Πεσμαζόγλου συγγραφεῖ, πῶναι μιστὰ γεμάτος,
κι' ἔπηγε ἔσὸ Σταφιδικῶν Συνέδριον ἔσάματος.

Γκόλφω τοῦ Περισιάδου, δρᾶμα εἰδουλιακόν,
ἐμμετρον, ἐνθουσιώδες, κι' ἀληθῶς Ἑλληνικόν.

Τοῦ ΡΩΜΗΟΥ μας τὸ Γραφεῖον, ἔλο μέτρα καὶ ρυθμῶς,
ἔστων Πινაკωτῶν τὸν ἔρμον, δεκαπέντε ἀριθμῶς.